

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Пещера, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, IV НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ели Ас. Каменова

при участието на секретаря Евелина Н. Генинска като разгледа докладваното от Ели Ас. Каменова Административно наказателно дело № 20235240200154 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от И. П. М., ЕГН: *****, от гр. *** против Наказателно постановление № 23-0315-000483 от 26.09.2023 г., издадено от Началник РУ - Пещера към ОДМВР – Пазарджик, с което на същия за нарушение на чл. 104А от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 50 лв.

В жалбата се развиват съображения, че НП е неправилно и незаконосъобразно, оспорват се фактическите основания, изложени в него, релевират се и възражения за нарушения на административно-наказателните правила за издаване и връчване на АУАН и издаване на НП.

На първо място жалбоподателят твърди, че не е извършил вмененото му с АУАН нарушение, доколкото отрича да е използвал телефон по време на управление на МПС.

Сочи също, че от описанието на нарушението в издаденото НП не му става ясно какво е извършил, доколкото с текста на чл. 104А от ЗДвП не се вменява нарушение, нито се посочва виновно поведение. Твърди, че в АУАН и в НП липсва ясно, точно и пълно описание на нарушението съобразно императивните изисквания на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

На следващо място възразява, че не е спазена процедурата по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, доколкото АНО не е изпълнил задължението си да се запознае подробно с направеното възражение.

Сочи още, че в НП липсва произнасяне във връзка с чл. 27 и чл. 28 от ЗАНН.

Моли за отмяна на обжалваното НП като незаконосъобразно и иска присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с упълномощеният от него адв. П., който развива подробни съображения за отмяна на атакуваното НП, преповторени и в представената по делото писмена защита. Претендират се разноски в размер на 650 лева.

Въззиваемата страна, редовно призована не изпраща законов или процесуален представител. При депозиране на административно-наказателната преписка в съда от страна на административно-наказващия орган (АНО) е представено писмено становище, в което се твърди, че обжалваното НП е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено. Формулирано е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и искане за съобразяването му с минимално определения размер съобразно чл. 36 от ЗА.

Съдът, като взе предвид изложените в жалбата оплаквания и прецени събраните по делото гласни и писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна, поради следните съображения:

От фактическа страна съдът установи следното:

На 25.08.2023 г. около 09:19 часа в гр. Пещера свидетелите Т. М. и С. Г. – полицаи в РУ – Пещера, се намирали в служебния полицейски автомобил, управляван от свид. М.. При излизане от служебния паркинг на районното управление свид. М. спрял, за да пропусне движещите се по ул. „Симон Налбант“ моторни превозни средства, поради което и двамата свидетели

имали видимост към останалите участници в движението. По същото време по ул. „Симон Налбант“ пред дом № 2 в посока към магазин „Лидъл“ преминал автомобилът, управляван от жалбоподателя И. М. - „Ситроен Джъмпер“ с рег. № РА 2720 КК. Свидетелите М. и Г., предвид видимостта, която имали към другите участници в движението, възприели визуално, че при преминаването пред тях по ул. „Симон Налбант“ водачът на автомобил „Ситроен Джъмпер“ с рег. № РА 2720 КК държи в ръката си мобилен телефон, допрян до главата му. Полицейският служител М. включил звукова и светлинна сигнализация на управлявания от него автомобил и последвал автомобила, управляван от жалбоподателя. След като И. М. спрял, св. М. слязъл от полицейския автомобил, представил се на водача М., обяснил защо го бил спрял и заявил, че ще му състави акт за извършеното административно нарушение. Докато свид. М. оформял акта, жалб. М. отишъл до офиса на „Еконт“, който се намирал в непосредствена близост до мястото, на което били спрели, за да изпрати пратка. След като се завърнал, свид. М. му съобщил, че ще го тества за употреба на алкохол, за което И. М. не бил съгласен и започнал да спори с полицаите, че не може да му правят проба и че ще пусне жалба срещу тях. В крайна сметка жалб. М. дал проба за алкохол, която се оказала отрицателна.

За установеното нарушение свид. М. съставил АУАН № 1044952/25.08.2023 г., в присъствието на жалбоподателя М., който прочел акта, но отказал да го подпише. След като отказал да подпише акта жалб. М. се отправил пеша към районното управление в гр. Пещера. Полицейските служители също отишли в районното управление, където свид. К. Б. – също полицейски служител, възприел отказа на жалб. М. да подпише съставения му АУАН и отразил това в акта. Докато се намирал в сградата на РУ – Пещера жалб. М. написал жалба с Вх. № 315000-3448130/25.08.2023 г., в която се оплакал от действията на полицейските служители и оспорил съдържанието на издадения му акт.

Въз основа на съставения АУАН се постановило обжалваното НП, с което на жалбоподателя М. е била наложена на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДВП глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 104а от ЗДВП.

Така описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на актосъставителя Т. М.,

както и от показанията на свидетеля по акта – С. Г., разпитани в качеството на свидетели в хода на съдебното следствие. Съдът кредитира изцяло показанията на двамата свидетели, тъй като същите са обективни и достоверни, взаимно обусловени и логически свързани, като по недвусмислен начин очертават гореописаната фактическа обстановка. В случая обстоятелството, че и двамата свидетели са полицейски служители и в този смисъл са служебно свързани, а и зависими от АНО, според настоящия съдебен състав не оказва влияние върху истинността на показанията им, доколкото не се установи да имат някакъв личен мотив в уличаване на жалбоподателя М., като му приписват поведение, респ. нарушение, което той не е извършил. Още повече безспорно се установи и в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция посредством показанията на свид. М. и Г. и от обясненията на самия жалбоподател, че М. не се е познавал с полицейските служители преди проверката, която са му извършили във връзка с издадения АУАН.

Двамата свидетели – М. и Г., независимо един от друг и под страх от наказателна отговорност, заявиха, че на посочените в НП дата, час и място лично са възприели движението на автомобила по ул. „Симон Налбант“ в посока за магазин „Лидъл“. Категорични бяха, че докато са изчаквали в служебния полицейски автомобил да излязат от паркинга на РУ – Пещера, за да се включат в движението по ул. „Симон Налбант“ те недвусмислено видели, че М. държи с ръка мобилен телефон до главата си, докато управлява автомобила си. Именно това било поводът да последват автомобила, управляван от жалбоподателя, и да подадат светлинен и звуков сигнал от полицейския автомобил, с което спрели М. и му извършили документална проверка, а след това и пристъпили към съставянето на АУАН. В тази връзка несъстоятелно се явява възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че управляваният от М. автомобил има т.нар. „престилка“ на задното стъкло, която препречва видимостта към купето при движение зад автомобила, доколкото и двамата полицейски служители твърдят, че са възприели действията на М., когато същият е минал пред тях, т.е. видимостта им е била към предното и странично ляво стъкло към водача.

Настоящата инстанция не намери никакви основания да не се довери на двамата полицейски служители, независимо че в показанията си имаха леки разминавания, но същите не бяха особено съществени за главния факт

включен в предмета на доказване, а именно - дали жалбоподателят е използвал мобилен телефон по време на управление, без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете, за което двамата свидетели бяха категорични. Следва да се отбележи, че депозираните от тях показания пред настоящия съд са след малко повече от три месеца след установяването на нарушението, а такива подобни нарушения, както и други по ЗДвП, те несъмнено констатирали почти ежедневно в работата си, поради което и нормално да не помнят в детайли всеки отделен случай.

Предвид изложеното дотук съдът не даде вяра на показанията на свид. Т. Д*, който на процесната дата се е намирал в автомобила на жалб. М. досежно обстоятелството, че М. не е използвал телефон по време на управление на автомобила. При депозиране на показанията си свид. Д* не беше убедителен – същият беше видимо притеснен, трудно отговаряше на въпросите на съда, не си спомняше почти никакви подробности във връзка с осъществената полицейска проверка, като единствено даде кратко изложение в подкрепа на обстоятелствата, изложени в жалбата до настоящата инстанция от И. М.. В този смисъл показанията на свид. Д* останаха опровергани от показанията на двамата полицейски служители по отношение на обстоятелството, че жалб. М. е използвал телефон по време на управление, без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете. Съдът не даде вяра и на обясненията на самия жалбоподател, който отрече на процесната дата и място при управление на автомобила да е използвал мобилен телефон, като съдът отчете същите като средство за защита и опит да се избегне административно-наказателната отговорност.

Освен това следва да се изтъкне и това, че ако жалбоподателят действително не е бил видян от полицейските служители да използва мобилния си телефон без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете, то не би имало никаква друга обективна причина същият да бъде спрял за проверка. Житейски нелогично е да се мисли, че конкретните полицейските служители без никаква обяснима причина или може би от скука или за удоволствие, спират произволно избрани от тях МПС по време на движение и предприемат необосновано административна работа с водачите, като им съставят актове за „измислени“ от тях нарушения.

Относно приложението на процесуалните правила:

Съдът, след запознаване с приложените по дело АУАН и НП, намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП не отговарят на формалните изисквания на ЗАНН за съдържание, доколкото при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са спазени изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Съгласно посочените норми както в АУАН, така и в НП следва да се съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Тоест, за да е налице надлежно ангажиране на административно-наказателната отговорност на дееца, следва в АУАН и НП да са посочени всички елементи от обективна и субективна страна на вменения административен състав.

При очертаване на фактическата рамка на обвинението приложение намират и задължителните указания на ППВС 1/1953, според които всеки правораздавателен акт, с който се ангажира отговорността на даден правен субект, следва задължително да съдържа пълно, точно и ясно изложение на всички съставомерни фактически положения, които се приемат за установени, както и приложимите към тях правни норми, като този минимум от правнорелевантна за наказателния субект информация следва да се съдържа в самия правораздавателен акт, а не да се извлича от доказателствата по делото.

В процесния случай при описание на нарушението в обжалваното НП единственото, с което се е задоволил административно-наказващият орган, е да преповтори дословно два пъти текста на чл. 104а от ЗДвП, като е пропуснал да посочи какви са били конкретните фактически действия, извършени от жалбоподателя. Цитирана е единствено забрана за ползване на мобилен телефон, но не и дали тя е била нарушена и по какъв начин. Описанието на изпълнителното деяние е направено посредством израза „На водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му“, който дословно възпроизвежда текста на чл. 104а от ЗДвП, съдържащ правната квалификация на деянието. Безусловно необходимо е обаче, тя да бъде основана на конкретно описани факти и обстоятелствата, при които те са проявени, каквото описание в случая липсва. В този смисъл е и Решение № 481 от 20.07.2018 г. на АдмС - Пазарджик по к. а. н. д. № 573/2018 г., съгласно което нарушаването на изискванията на чл. 42, т. 3 и т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, съставлява съществено нарушение на процесуалните

правила, накърняващо в твърде значителна степен правото на защита на лицето в административния процес, поради което постановеното в тези условия наказателно постановление, без съмнение следва да бъде отменено изцяло.

Използваната техника за описание на нарушението в АУАН и НП чрез двойното изписване на забраната по чл. 104а от ЗДВП, без изобщо да са конкретизирани съставомерни обстоятелства и без изобщо да са посочени конкретните фактическите признаци на извършеното от страна на жалбоподателя деяние, не покрива и в минимална степен изискванията за съдържание на АУАН и НП.

Установените със ЗАНН изискванията за реквизити на АУАН и НП са императивни и те не могат да бъдат извлечени по тълкувателен или дедуктивен път от доказателствата по делото. Това означава също, че липсата или непълнотата на тези реквизити не може да бъде преодоляна чрез допълването им или посочването им за първи път с въззивното решение. В този смисъл следва да се има предвид, че съгласно задължителната тълкувателна практика на стария върховен съд и на ВКС, всяко установяване за първи път на етап съдебно следствие на съставомерен факт, който до този момент не е предявен на дееца по надлежния процесуален ред, по своята правна същност представлява съществено изменение на обстоятелствената част на повдигнатото обвинение. Производството по реда на чл. 63 от ЗАНН има характер на въззивно такова и доколкото съобразно константната съдебна практика - изменение на обвинението е недопустимо пред въззивната и касационната инстанция, то института на изменение на обвинението не може да намери приложение при оспорване на НП пред съда.

От изложеното дотук следва изводът, че съдът не може за първи път да установи нови съставомерни фактически положения и да реализира отговорността на дееца въз основа на тях, щом те не са предявени до този момент на нарушителя по надлежния процесуален ред. (Решение № 250 от 23.06.2015 г. по н. д. № 657/2015 г. на ВКС, Решение № 405 от 16.02.2015 г. по нак. д. № 1299/2014 г. на ВКС).

Съгласно Решение № 61 от 11.02.2010 г. на АдмС - Пазарджик по к. н. а. х. д. № 25/2010 г., липсата на описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението и точната му индивидуализация не дават

възможност да се установи извършен ли е състава на нарушението, а така също, води до нарушаване правото на защита на нарушителя. Недопустимо е едва при разглеждане на делото пред съдебната инстанция наказващият орган да конкретизира обстоятелствата, въз основа на които е било наложено наказание. Все в този смисъл са и Решение № 187 от 22.03.2018 г. на АдМС - Пазарджик по к. а. н. д. № 216/2018 г. и Решение № 776 от 9.10.2020 г. на АдМС - Пазарджик по к. а. н. д. № 469/2020 г.

Констатираните от съда пороци при описание от фактическа страна на съставомерните признаци на извършеното нарушение няма как да бъдат отстранени на етап съдебно следствие, доколкото не се дължат на доказателствен дефицит. Допуснатите процесуални нарушения се изразяват в ненадлежно предявено обвинение, което накърнява правото на защита на наказания субект, който е недопустимо да бъде поставен в положение за първи път да се запознае с фактическите рамки на повдигнатото му обвинение едва от акта на въззивната инстанция, след като наказанието вече реално му е наложено.

Ненадлежното индивидуализиране на релевантните фактически обстоятелства в АУАН и НП винаги накърнява правото на санкционираното лице да разбере какво е повдигнатото му обвинение, доколкото правото му на защита е не само срещу правната квалификация, но и срещу обуславящите я фактически положения. Макар разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН да допуска издаване на НП и ако при съставяне на АУАН са допуснати нарушения на процесуалните правила, които обаче не са ограничили съществено процесуалните права на наказваното лице, то в процесния случай наказателното постановление изцяло преповтаря допуснатото нарушение, поради което този ред за отстраняване на пороци в административния процес очевидно е бил неприложен.

При това положение за съда не остава друго, освен да отмени обжалваното НП като незаконосъобразно, поради издаването му в нарушение на императивните разпоредби на ЗАНН.

Доколкото посочените пороци на атакуваното НП сами по себе си са основание за отмяна на същото, то съдът счита, че не следва да разглежда подробно останалите възражения, релевирани от процесуалния представител на жалбоподателя. Само за пълнота следва да посочи, че настоящата

инстанция не констатира да са допуснати процесуални нарушения на процедурата по предявяване на АУАН съобразно разпоредбата на чл. 43 от ЗАНН, които съществено да са засегнали правото на защита на жалбоподателя. Установи се, че съставеният акт е бил предявен на жалбоподателя – същият в обясненията си каза, че го е прочел и се е запознал със съдържанието му, но е отказал да го подпише. Отказът му е оформен съобразно нормата на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН пред свидетел. Вярно е, че на жалбоподателя не е бил връчен препис от акта, но това в никакъв случай не е накърнило правата му, доколкото същият се е запознал със съдържанието му и още в деня на съставянето му е пуснал възражение по смисъла на чл. 44 от ЗАНН, от което може да се направи единствено извод, че е успял в пълен обем да реализира правото си на защита срещу предявеното му нарушение.

На следващо място АНО не е допуснал нарушение и на процесуалните правилата при издаване на НП, като не се е произнесъл дали са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, доколкото разпоредбата на чл. 189з от ЗАНН предвижда, че за нарушенията по ЗДвП не се прилагат чл. 28 и 58г от ЗАНН.

Посочените констатации на съда са единствено в отговор на поставени възражения и не променят изхода от спора, а именно - отмяна на обжалваното НП като незаконосъобразно.

Съобразно изхода на спора, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, право на разноси има жалбоподателят, който своевременно – в жалбата чрез процесуалния си представител, е направило искане за присъждането им. От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 17.10.2023 г. се установява, че договореното адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. (четиристотин лева) жалбоподателят е заплатил изцяло в брой, а от приложената разписка към посочения Договор за правна защита и съдействие се установява, че жалбоподателят е заплатил и допълнително адвокатско възнаграждение в размер на 250 лв. (двеста и петдесет лева), поради това, че разглеждането на делото е продължило в повече от две съдебни заседания. Не следва да бъде уважавано направеното от АНО възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, доколкото същият е съобразен с минималния размер, предвиден в чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 и чл. 14, ал. 2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното ОДМВР – Пазарджик следва да бъде осъдена да заплати от бюджета си в полза на жалбоподателя посочените по-горе съдебни разноски в размер на 650 лв.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Районен съд – Пещера

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0315-000483 от 26.09.2023 г., издадено от Началник РУ - Пещера към ОДМВР – Пазарджик, с което на И. П. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. *** за нарушение на чл. 104а от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 50 лв.

ОСЪЖДА ОДМВР - Пазарджик да заплати на И. П. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. *** сторените разноски в размер на 650 лв. /шестстотин и петдесет лева/.

Решението може да се обжалва пред Административен съд - Пазарджик в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____